

[Jørgen Jensen.]

højeste grad tilsiger kontakt med ligestillede eller med hjemmet, altså det stik modsatte af store mastodontinstitutioner. Man ser, hvorledes dette for øjeblikket tilsyneladende misbruges i Københavns kommune.

Selv om havekolonierne skal diskuteres her i tinget om få dage, må denne del af problematikken have det ord med på vejen. Hr. Heinesens afslutning på et brev til den nuværende socialminister: „Du løser et socialt problem ved at skabe et andet“, indeholder i hvert tilfælde den sandhed, at der skabes et socialt problem ved at smide omtrent det samme antal pensionister på gaden, som man ønsker at få plads til af åndssvage i den nye storinstitution.

Institutionen i sin planlagte størrelse kunne ydermere placeres andre steder på Amager såsom på Artillerivej, hvilket som bekendt ikke har haft ministerens interesse. Den kunne også tænkes placeret i Christiania, som vi nu heldigvis befries for pr. den 1. april. Der har også været talt om RUC; det må vi imidlertid nok konstatere ikke er særlig brugbart. Men der har været muligheder for at placere den andre steder, hvis viljen var til stede.

Ideen i SFs forslag er jo, at den store Irlandsvejinstitution skal droppes til fordel for et antal mindre enheder. Jeg må sige, at de forældreorganisationsudtalelser, som vi har hørt, gjorde et stort indtryk, men man har indtrykket af, at de er begrundet i, at man hellere vil have én fugl i hånden end ti på taget, og efter nærmere overvejelse vejer de ikke så tungt som de to fakta, at der ikke er taget et spadestik i denne haveforening, og at den således kan reddes, samt at SF efter alt at dømme har ret i, at Irlandsvejprojektet måske er en fejldisposition, i hvert tilfælde er en disposition, der bør diskuteres, inden den realiseres.

Hvis man læser revisionsdepartementets beretning af 18. november 1975, som de færreste sikkert har læst på nuværende tidspunkt, om ubenyttede ejendomme inden for den sociale forsyning, er det oplagt, at det er helt galt fat med planlægningen på dette område i det offentlige. Læser man professor Ole Nielsens indlæg for nylig i dagspressen og adskillige andre kommentarer vedrørende ressourcfordelingen og hele styringen af

åndssvageforsorgen, er tvivlen om, hvorvidt de ansvarlige har fejlet, blevet til noget, der ligner en ubehagelig vished. Hvis man fortsat læser den Århusrapport om de handicappedes bosætning, der kom i oktober 1974, forstår man, at de tanker, der burde danne grundlag for samfundets investering i boliger til åndssvage, i højere grad burde være præget af denne, end tilfældet har været ved det 8 år gamle Irlandsvejprojekt. De oplysninger, der findes i denne rapport om f. eks. de svenske forhold, er særdeles interessante og maner til eftertanke.

Vi er i fremskridtspartiet enige med sikkert alle andre i dette folketing om, at samfundet skal bruge penge på at ændre de håbløse forhold, der findes nu på bl. a. Ebberødgård, men vi mener, at SFs forslag er et passende halmstrå, som i hvert tilfælde bør gennemdiskuteres, som bør betyde, at forholdene lægges op til en nyvurdering på en ansvarlig og fornuftig måde. Vi kan ikke godtage ministerens undskyldning med, at forsinkelsen skulle blive på 2 år, hvis det blev pålagt ministeren inden den 1. april i år at have alternative forslag lagt frem på bordet. Hvis viljen er til stede, og hvis det skal tages alvorligt, vil evnen til at gennemføre dette også være betydelig bedre end til, at det skulle vare 2 år; det er der ikke nogen rimelig begrundelse for.

Jeg må derfor være forholdsvis positiv over for SFs forslag, men naturligvis er der massevis af spørgsmål, der bør diskuteres under udvalgsarbejdet, og det bør gøres meget hurtigt af hensyn til den tidsfrist, der er nødvendig, men der må ses med en vis ny tankegang på alle disse forhold vedrørende de åndssvage.

Grethe Philip (RV):

Åndssvageforsorgen har været igennem en meget stærk udvikling gennem de sidste 15-20 år. Det skyldes ny viden og ny forståelse for de åndssvages problemer og muligheder, og vi har også set, hvordan der er blevet givet stærkt øgede bevillinger til området.

Jeg vil gerne her i dag sige, så stærkt som jeg overhovedet kan, at det radikale venstre har været med igennem alle år til at ændre holdning over for de åndssvage og til at gå ind for stærkt øgede bevillinger. Vi finder, at der stadig er sorte pletter, som skal fjer-